

MAKKUM AAN ZEE

Ik houd van verrassingen, vooral in de natuur want daar zijn ze zelden onaangenaam. In onbekende kilometerhokken vind ik vaak de grootste verrassingen, omdat ik er van te voren meestal niet zo veel van verwacht. Dat geldt ook voor vogels. In het voorjaar mag ik daar graag naar kijken. Dat doe ik al sinds mijn twaalfde en de laatste 25 jaar vaak voor Sovon. Bij inventarisaties van hun atlanten krijg je als vrijwilliger een vast patroon van 8 km-hokken binnen een uurhok te doen. Dat zijn lang niet altijd gebieden die je uit jezelf gekozen zou hebben. Neem een km-hok in Weststellingwerf (Fr) dat bestaat uit een doorgaande weg, beplant met eiken en dwars daarop enkele houtwallen, waarvan er één 10 m breed is. De rest is weiland en ze leveren in voorjaar en zomer nauwelijks soorten op, zodat je blij mag zijn met een kleine 20 vogelsoorten als totaal. Maar nu de verrassing: ik speur de brede houtwal af, hoor zwartkop, vink en geelgors, maar zie opeens tot mijn verbazing een grauwe klauwier. Geheel foute biotoop. En nog vreemder: Hij vliegt naar me toe en gaat op een hekpaal naar me zitten kijken. Dan komt er een langzaam rijdende auto aan, raampje omhoog: zo je hebt hem ook gezien? Wat bleek, een aardige Fries had een week eerder die grauwe klauwier ontdekt en ook het nest gevonden met daarin twee dode jongen en nog twee levende. Want foute biotoop: te weinig grote insecten. Daar heeft die man wat aan gedaan. Hij kocht grote krekels in een dierenwinkel en voert die aan pa en ma klauwier. Ik mag instappen en zie met eigen ogen hoe het gaat: bakje krekels in de berm en om beurten komen het vrouwtje en mannetje langs voor een snack. Later verneem ik via een mail dat de jongen zijn uitgevlogen en dat hij daarna nog een week heeft gevoerd tot hij ze niet meer zag.

Nu een paddenstoelenrelaas, vreemd op een andere manier. Ik rij de kuststreek van Friesland af. Witte hokken – hokken zonder gegevens – in overvloed. Ik parkeer mijn auto in het recreatiegebied annex camping. In de verte zie ik een zandstrand met iets van duinvorming. Het opgewaaide zand is deels begroeid met helm en andere robuuste grassoorten. Het lijkt zozeer op de buitenste zeeduinen dat de *Helmstropharia* er groeit, met vier verse en forse exemplaren. Neem je één keer geen camera mee en dan krijg je zoiets als dit cadeau. Verder viel er niet zo veel te beleven. Wel vond ik op een wilgenstobbe jonge exemplaren van iets dat op een taaiplaat leek. Ik besloot een paar weken en flink wat regen later nog eens terug te komen. Ja, die taaiplaat bleek de Trechtersaaiplaat te zijn, ernstig bedreigd en mogelijk van die plek al bekend. Dat geldt ook voor de Grote duinvezelkop, maar niet voor een kleinere vezelkop met kleinere sporen die vermoedelijk *Inocybe cunicularis* moet heten, een soort, beschreven van Ameland door Ditte Bandini. Hoogtepunt van mijn laatste bezoek waren twee grote, door honden omvergelopen paddenstoelen, waarvan de onderdelen nog intact waren. Thuis kwam ik uit op de Knolchampignonparasol (*Leucoagaricus wychanskyi*), met zijn teer rossigbeige hoed een fraaie soort, alleen bekend van een paar plekken in de duinen en Zuid-Limburg, en verdomd, ook bekend van dit uurhok zie ik nu. Iemand is me voor geweest!

door Rob Chrispijn